

«И така, напрѣдъ! Нашето дѣло е свето, и съ насъ е Богъ! Азъ съмъ увѣренъ, че всѣки, отъ генералъ дору до войникъ, ще изпълни своя дългъ и нѣма да посрами руското име. Да бжде нинѣ то сжщо тѣй страшно, както и въ прѣминѣлитѣ години; нека не ни спира нито постоянството на врага! Нека бждатъ неприкосновени за васъ мирнитѣ жители на каквато вѣра или народност и да принадлежатъ тѣ!

«Нищо не трѣба да се вземе безъ заплата; никой не трѣбва да си дозволи произволъ. Въ това отношение азъ искамъ отъ всички и отъ всѣкиго най-строги редъ и дисциплина; въ тѣхъ е нашата сила, залога за спо-лука, честъта на нашето име.

«Напомнямъ на войскитѣ, че щомъ прѣминемъ нашата граница, ний стѣпваме въ Румжния, земя приятелска намъ отъ старо врѣме, за освобождаването на която е пролѣна не малко русска кръвъ. Азъ съмъ увѣренъ, че ний ще срѣцнемъ тамъ такова гостоприемство, както дѣдитѣ и отцитѣ ни. За това азъ искамъ, щото всички чинове да платимъ на нашитѣ братя и приятели съ съвършена дружба, като пазимъ тѣхнитѣ порядки и безкористно имъ помагати противъ Турцитѣ, кога стане нужно, да защитаваме тѣхнитѣ кѣщи, като наши собствени.

«Този приказъ (заповѣдь) да се прочете въ всички роти, ескадрони, сотни и батереи.

Николай.“

Въ сжщия день по 4 часа сутринъта 29-й казашки полкъ, подъ командата на полковника Пономарева, съ началника на прѣдния отредъ полковника Струковъ на чело, прѣминѣ русската граница. Това прѣминаване станѣ по моста, направенъ върху границата при Траяновъ-Валъ, именно между руското село Кубей и румжнскитѣ колиби България. Така първото село, гдѣто стѣпихѣ